Руско држављанство и српске манипулације

Пише: Невенко Шкрбић
субота, 03 децембар 2011 03:08

Званично саопштење Министарства иностраних послова Русије, у коме се са констатује да не постоје законодавни оквири да се косметским Србима изда руско држављанство, оставило је иза себе непријатну тишину. Народ, ободрен одјеком петиције коју је потписало више од 70 хиљада људи у руским медијима и државним органима, а притешњен на барикадама између албанско-кфоровског чекића и државног београдског наковња, понадао се по ко зна који пут да Мајка Русија може једим потезом чаробног штапића да учини да њихове невоље нестану и, природно, остао је дубоко и искрено разочаран. И док су идејни творци ове несувисле иницијативе нестали из вида и оборили главе, београдска прозападна и проалбанска штампа дочекала је расплет ове геополитичке фарсе са неприкривеним задовољством и тријумфализмом. „Ето вам сад ваше Русије“, одјекивало је престоницом Србије-без-Косова, која је ових дана више него забринута проблемима које јој, ни кривој, ни дужној, бунтовни Срби са југа праве на путу од жуте цигле ка квалификовању за кандидатуру за чланство у Европској унији.

Ко је крив за овај глупи фијаско, који свакако не повлачи никакве непосредне последице на терену, колико подрива позиције косовских Срба и омогућава да се још једном име највећег и наискренијег српског савезника провуче кроз београдско блато? Свакако они који су, у најбољем духу већ озлоглашене и традиционалне склоности према неутемељеној, шпекулативној и неразумној „геополитици мегаломаније“, смислили „генијални план“ којим би се једним потезом могли решити сви проблеми Срба на Косову. Наиме, умовали су они, све што треба да се уради јесте да се Србима на Космету обезбеди пуноправни статус грађана Руске Федерације, после чега би они могли да дигну све четири у вис, јер би пали под заштитни кишобран „Медведевљеве доктрине“, према којој руска војска има право да интервенише изван својих граница како би заштитила животе и достојанство својих грађана. Као што цела планета добро зна, ова доктрина је крајње ефикасно примењена 2008. године у Јужној Осетији, када је муњевита реакција руских миротвораца спречила етничко чишћење ове територије на северу Грузије, дакле управо оно чега се косметски Срби с правом највише прибојавају.

Наравно, Јужна Осетија није Северно Косово, и то из више разлога. Прво, Јужна Осетија се налази у жижи руске приоритетне зоне спољнополитичког утицаја, док је Северно Косово приоритет, како се испоставља, само за самопрокламовану „Републику Косово“, док га чак и Србија третира као омчу око врата и потенцијални фактор губитка рејтинга њених политичких партија. Друго, још важније од тога: Осети нису чекали грузијску

инвазију, па да пошаљу петицију руском МИП, већ је стицање држављанства РФ и чак територијално присаједињење Јужне Осетије Федерацији био њихов дугорочни, стратешки циљ. Наспрам њих, организатори српске петиције наступили су у најбољој традицији српско-руских односа – закукали су када више нису имали другог излаза. Њихова петиција стога није имала никакве везе за стрпљивом националном политиком која је омогућила да се, делимично захваљујући руском оружју, стекне аутономија односно независност Србије од Турске, или да се српски народ спасе од геноцида и глади 1914-1915. године. Уместо тога, она се надовезује на неславну и с правом исмевану историју „присаједињења СР Југославије Савезу Русије и Белорусије“, изгласаног без питања и без икакве претходне расправе под НАТО бомбама 1999. године, или сада већ заборављених апела за помоћ Совјетском Савезу после 27-мартовског пуча од стране српских политичара који су исти СССР признали последњи у Европи, једва годину дана раније.

Као земља која озбиљно води своју политику и која је, за разлику од београдске политичке елите (част изузецима!), српском народу на Космету истински наклоњена, Русија је учинила максималан напор да ова неразумна иницијатива не буде грубо исмејана и да не буде презрен и понижен народ који се наивно понадао разрешењу тренутно неиздржљиве ситуације на терену. Само захваљујући одмерености руских политичара (укључујући председника Медведева лично), уз помоћ ретких припадника српске политичке елите, петиција је светској јавности представљена као „крик упомоћ“ и „скретање пажње на неподношљив положај Срба КиМ“. Министарство иностраних послова РФ реаговало је на једини начин на који је могло да реагује, уз изузетно много разумевања према патњама Срба на косовским барикадама – насупрот вишенедељних грдњи и исмевања политичара који примају плате да би тај народ заступали и штитили.

Шта је стварна поука епизоде са „руским држављанством“ за косметске Србе?

Политичке манипулаторе и самопрокламоване „народне вође“ на страну, случај је потврдио да Срби на Косову полако дижу руке од Србије, државе коју су до сада бранили са неупоредиво више храбрости и одлучности, него она њих. Одбивши да своје грађане на КиМ попише, Србија им је de facto

увела статус грађана другог реда, и сасвим је природно да, у позицији у којој се налазе, почињу да гледају друге опције. Увођење руског војног протектората на северу покрајине, међутим није једна од њих. Напуштени од Београда, на нишану Приштине и НАТО, ако више немају стрпљења да чекају да их њихова властита држава призна за своје грађане, они ће бити принуђени на један од два крајње непријатна корака. Први би био да, попут Јужне Осетије, Палестине или Приднестровља, прогласе независност од суверене Србије са све Косовом у њој и покушају да сами заштите своје интересе преко представника који су спремни да их заступају. Други би био да пристану на другу руску иницијативу, која се већ годинама провлачи по кулоарима високе руске политике, и да, овај пут у складу са руским законима, колективно затраже азил и емигрирају у Русију, пошавши стопама Павла Исаковича и несрећних Срба из Сеоба Милоша Црњанског. Без сумње, тамо би били насељени у некој новој Војној крајини, где би служили као фактор средњерочног пораста наталитета и постизања баланса са муслиманским становништвом, што су својевремено визионари Краљевине Југославије планирали да учине са белим емигрантима из Русије, који би се населили – на Косову.

Нажалост, то је геополитика – мрачна, суморна и бескрупулозна према свима који се пусте низ њену матицу. Шта је косовским Србима најпаметније да учине, тешко је рећи. Треба разумети свакога ко у овом одсудном тренутку прокуне Србију, њене искварене и продане политичаре и манипулативне и недотупавне псеудо-патриоте, и пожели да постане Рус, као што су толики пре њих постали Хрвати, Албанци, Монтенегрини и Бошњаци, односно Американци, Канађани, Аустријанци и сл. Положај у коме се они налазе био би потпуно неиздржљив за било кога другога, ко не живи у том концентрационом логору на отвореном већ више од десет година. Тражити од њих да „издрже још мало“ је зато у најмању руку лицемерно.

Али, ако нешто треба да их задржи ту где јесу, то је свакако свест да у овом тренутку они не заступају само себе и своје голе животе. Они заступају Србију, све њене грађане и цели српски народ, а ови су једнако запостављени, презрени и одбачени од стране политичке елите у Београду као њихова сабрања и суграђани на Космету, само што њих спољашње околности још нису довеле на руб физичког уништења. Русија је њима небројено пута показала и доказала своју наклоност и подршку, као што је свакако једини разлог што се они по фасциклама и ормарима глобалне бирократије још увек воде

као проблем, уместо да су давно прецртани и архивирани као историјски детаљ из прошлости. Србија је њихова отаџбина, а Срби су њихов народ. Држављанство Србије још увек имају, а заштита њихових интереса представља, не законску, већ уставну обавезу свих српских политичара. На ту обавезу они треба да се позивају и даље, захтевајући да Србија поштује своје законе исто онако као што их поштује Русија, и да Србија у својој спољној политици буде једнако доследна, као што је Русија доследна у својој. А када се 70 хиљада косовских Срба буде осећало као да су заиста грађани Србије, неће им ни падати на памет да траже држављанство неке друге земље.